

Tehdy mu zavolala, že se potřebuje o něčem důležitém poradit. Sešli se v denní vinárně, a když jí zapaloval první cigaretu, všiml si, že je opravdu neobvykle rozčilená.

„Co jsi zase provedla?“ zeptal se a čekal dramatické líčení nějakého dalšího průšvihů ve škole. I v tehdejší, událostmi obtěžkané době mu připadalo, že to takhle studentka poněkud přehání.

„Počkej, až se doklepu,“ řekla nacvičeně a usrkla kávu.

Takže spíš něco doma, usoudil. Její bezmezná důvěra mu sice lichotila, ale taky ho napadlo, že si zvykla příliš benevolentně využívat jeho přátelského vztahu k jejím rodičům a především jeho času. Zrovna uvažoval o tom, jak by jí to co nejdelikátněji naznačil, když ho přerušila vyznáním. Začátek přeslechl, ale končilo to větou: „Prosť, chci s tebou žít.“

Zatímco objednával koňak, aby spláchl první šok, klo-pila cudně oči na provokativně odhalená stehna a skromně čekala, kdy a jak ji požádá o ruku.

„A nevádí ti, že jsem ženatej?“

„Ne. Stejně ji nemiluješ.“

„Jak to víš?“

Vítězně zvedla hlavu, shovívavě se usmála. „To není tak složitý.“ Pak mu po jednotlivých bodech přehledně vyložila, jak se k sobě na veřejnosti chovají manželé, kteří se mají rádi, a jak ti, co už spolu setrvávají jen ze zvyku nebo z pohodlnosti. Nebylo to ani tak hloupé, protože Simona nebyla hloupá. A navíc v tom byl kus pravdy.

„Já se ale nehodlám rozvádět, Simono.“

Zamáčkla cigaretu a se skutečným údivem se zeptala:

„Copak ty mě nechceš?“

I ve vzpomínce cítil, jak tehdy zrudnul.

„To není podstatné. Uvědom si laskavě, kolik ti je let.

A kolik mně.“

Pokrčila otráveně rameny. „Čekala jsem, že přijdeš s touhle hloupou námitkou.“

„Proč hloupou?“

Dopila svůj koňak a připraveně odrecitovala: „Protože ve dvaceti je holka dospělá a ví, co chce. Takže, když se rozhodne žít s někým, kdo je skoro o generaci starší, asi na to má.“

Všiml si, že někteří hosté ztišili nebo úplně přerušili hovor, aby lépe rozuměli jejím replikám. Naznačil jí to pohledem.

Podrážděně sykla: „Na ty blbečky se vykašli. Netušila jsem, že seš tak zbabělej a konvenční.“ Přehodila si nohu přes nohu a on bezděky obdivoval její štíhlá, opálená stehna. Všimla si toho, usmála se.

„Copak se ti vůbec nelíbím, Lukáši?“

„Líbíš. Seš hezká.“

„Tak proč...“

„Protože já se fakt nechci rozvádět.“

Na okamžik zmlkla, pak promluvila tónem, kterým matky uklidňují dotírající umíněné děti. „No dobře. Já na tom netrám. Klidně spolu můžem...“

„Nemůžem.“

„Jak to? Nemysli si, že nevím, s kým vším jsi spal. Během manželství. Tak si teď přede mnou nehraj na věrnýho, příkladnýho a...“

„Neřvi tolik, sakra! A pochop, že tě prostě nemám rád.“

„Lžeš. Tomu nevěřím.“

Unaveně pokrčil rameny. „To je tvoje věc.“

„Řek si přece, že se ti líbím?“

„Jo. Což neznamená, že tě miluju. Nejseš vůbec můj

typ. Nemyslím fyzicky. Já jsem ze staré školy, Simono. A zastávám ten nemoderní názor, že roli dobyvatele má hrát chlap.“

„Jo tak. Chceš říct, že jsem coura?“

„Uklidni se, hergot. A přestaň mi cpát ty nohy pod nos.“

Vmžiku sklouzla z barové židle, mrskla před něj dvacet korun, utekla.

Strčil její peníze do kapsy, zaplatil ze svých. Barman se k němu naklonil a s účastí zašeptal: „To je ale peklo, tyhle mladý holky, že jo, pane Satrapa.“

„No, jak kdy,“ prohodil Lukáš zamyšleně.

Vrchního to nesmírně pobavilo: „Jak kdy, to je fakt, to jste teda vystih, jak kdy, to je dobrý.“

Tak moc zase ne, pomyslel si Lukáš, vyšel z vinárny a zašel do ulice, kde tehdy bydlel.

Když odemykal, vynořila se ze stínu schodiště, měla klaunovsky rozmazané oči, posmrkávala. Najednou to byla malá holka.